USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. října 2017, č. j. KRPA-337206-26/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. prosince 2017, č. j. 1 A 122/2017 - 39,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl dne 17. září 2017 společně pěti dalšími státními příslušníky Iráku zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, když bez dokladů projížděli Prahou automobilem s bulharskou registrační značkou, řízeným státním příslušníkem Bulharska (řidič byl policejní hlídkou zadržen). Žalovaný následně z evidence EURODAC zjistil, že žalobce v Rumunsku požádal o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Rozhodnutím ze dne 18. září 2017, č. j. KRPA-337206-11/ČJ-2017-000022-MIG rozhodl žalovaný podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení

Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[3] Dne 21. září 2017 odeslal odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska. Dne 4. října 2017 zaslala rumunská strana souhlas s přijetím žalobce zpět na své území. Dne 10. října 2017 obdržel žalobce rozhodnutí o zastavení řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu, která byla shledána nepřípustnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů] s tím, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je Rumunsko.

[4] Dne 13. října 2017 žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví prodloužil zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o 30 dnů. V případě žalobce existuje nebezpečí, že by se do Rumunska nevrátil, především proto, že žalobce z tohoto státu odjel, aniž by počkal na posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu. Od vydání rozhodnutí o zajištění žalobce se podmínky nezměnily natolik, aby mohlo být uloženo některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalovaný shledal vážné nebezpečí útěku žalobce ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců též na základě jeho nelegálního pobytu na území České republiky bez cestovního dokladu a vyjádření žalobce, že zde nechtěl zůstat a nemá zde kde bydlet. Žalovaný při stanovení doby prodloužení zajištění přihlédl k tomu, že žalobci dosud neuplynula lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí o předání podle nařízení Dublin III, a k časové náročnosti obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikace s rumunskými orgány a zajištění policejní eskorty k místu předání žalobce. Žalovaný též konstatoval, že předání žalobce do Rumunska je reálné, respektive že neexistuje trvalejší překážka, která by mu bránila. Rumunské azylové řízení netrpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť jde o stát s fungujícím právním systémem, který dodržuje standardy ochrany lidských práv. Žalovaný nezjistil, že by tato země měla jakékoli potíže s přijímáním žadatelů o mezinárodní ochranu, a žalobci tak nehrozí nelidské či ponižující zacházení.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud vyhodnotil jako nedůvodnou námitku žalobce, že azylové řízení v Rumunsku vykazuje systémové nedostatky. Ani ze zprávy předložené žalobcem dle názoru městského soudu neplyne, že by situace v Rumunsku byla natolik tristní, že by znemožňovala předání žalobce do tohoto státu. Městský soud rovněž zdůraznil, že posouzení systémových nedostatků v přijímajícím státě má místo především v rozhodnutí o přemístění, a žalovaný se touto otázkou zabýval sice stručně, ale v dostatečném rozsahu.

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž stejně jako v žalobě namítal nepřípustnost svého předání do Rumunska a v návaznosti na to i nepřípustnost samotného zajištění. Rumunsko totiž není schopno zajistit řádný průběh azylového řízení. Stěžovatel poukázal především na špatnou koordinaci rumunského práva sociálního zabezpečení a azylového práva, kvůli kterým nemohou žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku systém sociálního zabezpečení

často vůbec využívat. To dle názoru stěžovatele nelze jakkoli bagatelizovat s odkazem na případná zlepšení v jiných oblastech rumunské azylové politiky. Stěžovatel dále považuje za závažný problém nefunkční integrační programy pro žadatele o mezinárodní ochranu – pouhé čtyři hodiny výuky týdně nepovažuje za dostatečné. Navíc neexistuje efektivní výuka rumunštiny a rumunských kulturních reálií. Držitelé mezinárodní ochrany se tak nemohou integrovat do rumunské společnosti, což je činí závislými na sociální podpoře, na kterou však často nedosáhnou. Azylový systém v Rumunsku se vyznačuje pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování, přičemž vlastními zdroji disponuje pouze v omezené míře. Žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku tak nemají žádnou záruku, že jim bude poskytnuto dostatečné ubytování, výuka jazyka nutného k integraci do společnosti a zdravotní péče. Nepřijatelné materiální podmínky vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu. Jednotlivá pozitiva, která ve svém rozsudku vyzdvihl městský soud, nemohou ovlivnit závěr o nefunkčnosti systému jako takového. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

[8] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v nynějším řízení je přezkoumáváno rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel se však u soudu bránil i proti samotnému rozhodnutí o zajištění. Toto rozhodnutí bylo předmětem řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Azs 361/2017. V rámci tohoto řízení žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. února 2018 sdělil, že stěžovatel byl dne 23. ledna 2018 ze zajištění propuštěn, neboť městský soud rozsudkem č. j. 1 A 143/2017 - 33 zrušil rozhodnutí o zajištění (žalovaný měl pravděpodobně na mysli rozhodnutí o prodloužení zajištění) stěžovatele ze dne 15. prosince 2017, č. j. KRPA-337206-39/ČJ-2017-000022.

[9] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. srpna 2017, platí, že *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* Stěžovatel podal kasační stížnost až dne 21. prosince 2017, citované ustanovení je tudíž na toto řízení plně aplikovatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 - 41).

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém usnesení ze dne 25. září 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24 dospěl k závěru, že pokud krajský (v tomto případě městský) soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č.*

209/1992 Sb“ (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2017, č. j. 6 Azs 291/2017 - 31). Aplikace citovaného ustanovení v řízení před Nejvyšším správním soudem poté, co městský soud prodloužení zajištění stěžovatele věcně posoudil, je proto v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod i s mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána.

[11] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že stejně jako v řízení ve věci sp. zn. 3 Azs 361/2017, které bylo usnesením z dnešního dne zastaveno, byla i v tomto řízení naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců – zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43. Stejně jako ve věci sp. zn. 3 Azs 361/2017 však Nejvyšší správní soud dospěl (z výše uvedených důvodů) k závěru, že pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem nesdílí. V podrobnostech lze potom odkázat na odstavce 17–22 usnesení Nejvyššího správního soudu z dnešního dne ve věci sp. zn. 3 Azs 361/2017.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[14] Stěžovateli byl usnesením městského soudu 6. prosince 2017, č. j. 1 A 122/2017 - 20 ustanoven zástupcem advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (poslední věta § 35 odst. 9 s. ř. s.). Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], a v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se mu přiznaná odměna o 21 %

čítajících výši této daně na konečných 8 228 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu